

DE POSTRIJDER

Gevoerd door de beste en de grootste stoffenwinkel van Tongeren.

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEGE
Naam, Maatshappij
T O N G E R E N
Postcafénummer nummer 4855.
Telefoon 12.
Abonnementprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar, 30 centimes het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden en den uitgever.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel: fr. 1.00
Pauschen Alleen in Provincie nieuws fr. 2.00
Voorstellen en Doelbepalingen fr. 5.00
KLINGELINGEN:
Van 1 tot 4 regels fr. 2.50
Elke regel meer fr. 0.50
Voor meer dan een inlassing, prijs volgens afspraak.
Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donnerdagsmiddag.

Zalige Paschen.

Onze lezers en lezresses sturen wij een zalige Paschen toe.
Hoe graag alsk, gedurende deze week, in de kerken, van ruw en liden! Hoe treurig weerklinken in het zwijgende heiligdom de weekklachten van Jeremias, om den dood van den Godmensche op het kruis hout!
De klokken hingen stil en stom in den treurigen toren! Geen orgel meer, geen rinkende belten! Luister hoe een westvlaamsche dienaar Goeden Vrijdag beschrijft:
De ratel rollt de kerke door
noch koper nu noch bronzen
en hoore ik, ook het orgel niet!
men bid den « Vader Ons »
En al mijn bloed verkruipst, wanneer ik spraakloos in den koor,
het kroken van de bergens... neen de honden ratel hoor.
« Is dood nu al! God zelve stierf de dood! Wie dierve er, ach, schied leven, in de droefheid van dien al te droeven dag?
Geen woord en zij gesproken meer; ons Heere hangt en bloedt; gekropen zij ten kruise nu, gebiddaagt en gebheet!

Maar zie, bij het aanbreeken van den dertien dag, de « Zonne » rijst! Het Licht, het Leven zegenaar over duisternis en dood! De « Zonne » der rechtvaardigheid die aan alles leven, en kleur, en blijheid en vrijheid leent, rijst uit het graf vol glans en majesté en onstorfelijkheid!
Hoor hoe het, trouwacht uit het nachting orgel springt, en drent in de bronzen klok kansen die galmt over stad en veld, en het gewel. In der kerken vervult, en de herten der christene geloovigen doet overstroomen van genot en pees!
Gezegend! Hij, die is, die leeft, is verzezen! Aletuia!

Christus is verzezen! Hij heeft den duvel en den dood overwonnen! Hij heerscht als koning over deze aarde en over de zielen! Het menscheid is vrijgekocht door zijn goudelijk bloed en treurt niet langer meer onder het schanng luk van den heilschen dwangland.

In de kerken ook staan op uit het graat hunner zonden, zij schudden het juist als van Satan, en begonnen het nieuwe leven der grante, en groeten hun onstorfelijken koning, die zij triumfantelijk in hun hart, binnendemen, zij juchten en smaken, Vol misgenot, en zeste vriend der kinderert Gods, en zij wensche elkander eene welgemeenden zaligen Paschen.

Paschen, het feest der Verrijzenis, feest der iente en van t nieuwe leven.
De neer is verzezen!
Mogen de Paschoelken thans ook voor ons azen en voor ons land het begin van een nieuw leven inluiden.
Op zedelijk gebied, want, indien wij in ontwikkelde standen een heruloe van geloof vaststellen, een deel ervan schijnt letterlijk op den weg van het heidensch verval voort te hellen naar den afgrond, terwijl de

Als de vos de passie preekt

Luise pachten zijn voorde die de landbouwers zijn zeker dat het zedelijk goed hun niet zal ontlopen worden, dat hunne verbeteringen, bemestingen hun zullen vergoed worden, dat zij de vruchten van hun arbeid zullen plukken.
Pachters en eigenaars hebben soms be lang pacht en van neeren jaar aan te laten.
Maar is het raadzaam te draagte te verplechten, zoals de socialisten het willen? Als het goed, klein en groot voor neeren jaar verpacht is wat zal er dan gebouwen?
1. Met een fatrijk huizen in welk op een kleine hofstede heeft gewerkt en gespaard met de hoop van later als de kinderen aankomen, zich te vergroeten? Onmogelijk: alle gebruik is voor neeren jaar aangegaan. Zent dat bij de kinderen maar naar de fabriek!
2. Met de centen gespaard om een partij land te kopen? Het is nog voor jaren en jaren verpacht om de centen zullen in de kas blijven zonder iets op te brengen of in gewaardijde heurstitels of spaarzaamchap te worden bezwaan.
3. Met het hofstedeke welk een groot landbouwer koopt met het gedicht van later zich zelf of een zijner kinderen er op te plaatsen? Eerst wachten tot het einde der neeren jaren. En dan? Indien het kind nog niet trouwt of de pacht der groote hofstede niet terzelfdertijd uit is? Hij mag het door geen ander laten bewonen of gebruiken z met zal het wdoeren niet vrij zijn op den neepen tijd.
4. Met ieder mensche die een huis wil bouwen om een personeel grond welk verbruikt was zoudt geschieden voorwaarden zulks voorbeeld? Hij moet elken zakeken uit zien en dakt te versiefften.
5. Met den werkman die een goederd grond gebruikt van een anderen eigenaar en van weest veranderd? Hij blijft gebonden tegen jaren lang te gebruiken en betalen al wat hij uren en uren verler gaen wonen.
6. Met ieder landbouwer die in den goeden tijd een dact heeft aanvaardt, en de slechte jaren niet voorzien heeft? Dat jaar was het met het graan en het velslecht gesteld; wie is zeter van de toekomst? Wie kan zijn parit nog betalen moet de goet weerk terug ingedraacht worden.
Verneer moet er moet hebben de omrechten zich met de landbouwers bekomen, en nu wordt de Belgische landbouw voor hen op de cereplaatse vormeld.
Waarom nu die belangstellig? Om de eigenaars en landbouwers in Kluisterland te seiden, eerst de eigenaars van lunde en lunde betoven en dan dunde pachters te te dwingen alles af te geven aan den Staat, welke dan de prijs zal betalen van alle landbouwers oortbrengelsen.

En we spraken vooral voor onze kinderen die het recht hebben het onbetwistbaar recht hebben de straat te bewandelen zonder vrees dat hunne zedelijkheid zal gekwetst worden.
Het kwaad bestaat niemand beebent het, maar als er sprak isseer krechtelidige tezen op te treden, in den strijd die loeren te grijpen, dan denken er veel achteruit, juist alsof het vervullen der plichten een ondraagelijke last ware.
In Frankrijk verkeert men fabriek en groote premien aan hen, die de bevolking van het land helpen verhoogen, Vrietheed, de voornamste oorzaken worden niet bekaant, maar intesendeel aangemoedigd; de zedelijkheid en de goddeloosheid.
Alleen de goddeloosste overtuiging, kan het volk op t reede spoor brengen, dat weten de groote koppelen uit Frankrijk nanzal te wel, maar liever dan mede te gaan met de Kerk, verkooze we het vaderland door de berkele onvruchtbaarheid tot den ondergang te brengen.
In België blijft men onverschillig aan t kwad dat met volke stroomen uit t Zuiden land over de grens gevoeld komt. t ware mochtus genakkelijk er een dam tegen te werpen.
Eenige jaren geleden verzondde men in Italie oververzotten koop vullus van beken en schriften die uit t immer onvolkte Frankrijk overwaasend waren en men stak er dooreenvoudig het vuur aan.
In België laat men liever zulke vurigheid uitdalen tot verderf der schooljeugd en verkoopen tot zijderotting van ons volk.
Hoe lang nog gaat die schandige loestand duren?

DE ZEDEN.

De plezieren, het zinsgenot willen meer en meer de land bezigen op de familie. Die twee plaatsen dringen doper en doper, en doen de hunsche opvoering liden en die plichten op het achtplan schrijven.
t te veel te doen die gebreken dat er lantdelijk en ainhoud n' dit gestroeden moet gaen onze angetaste familie den weg op van Frankrijk.
In 1830 schreef men in België slechts t rechtsheden op; in 1840 waren er reeds 26 en 29 tien jaar later.
In 1920 komen we tot het verlazend eijfer van 1000! In 1926 weren er duizend minder, maar dat getal vervult de christen met afrijzen.
Voor het Walenland is de statistiek waarlijk ontorend en voor het Vlaamsche land is zij ver van troostend te zijn.
De onnoembare moordrijzen van menscheleven in het Walenland doen de haren te rize rijzen en in het Vlaamsche land is er op dit gebied veld gewonnen.

— Hoeveel tijd verstreek er ongeveer tuschen het oorenblik van volkomen kalmte en stite, volgend op de woede van mijnheer Tiburce en de aankomst van den noodlottigen wagen, die het lijk van den notaris meevoerde.
— Ongeveer twee uren, mijnheer.
— In hoeveel tijd kan iemand, die link doorstapt, van hier zich naar de plaats begeben waar de notaris vermoord werd?
— Hoogstens twintig minuten...
— En hoe was, naar uw zienswijze, Mathias, de houding van mijnheer Tiburce tegenover het gerecht?
— Zeyt ook, mijnheer, te koel mischsen. Zie ik was bijna zot! Mijnheer Tiburce vond enkel alledaagsche uitdrukkingen voor mijnheer den graf, die beide moord ruitaerde. Maar wij wisten allen dat mijnheer Tiburce geen hart bezat, en niemand was door zijn houding verlost.
— Ik heb wel lust een proef te nemen, Verlaines, ze Posquères, en mij te verzeiken dat ik de kracht en de elasticiteit van mijn ledematen nog bewaard heb.
Posquères verliet de kamer en ging naar het parkdeurtje.
— Ik verzoek u, Verlaines, met Mathias door de groote traliepoort uit te gaan; wat mij betreft, ik zal dwards door de velden loopen. Gij blijft stil op de plaats waar het lijk gevonden werd.
Posquères kende het dorp voortreffelijk. Het kleinste boesche was hem niet vreemd. In minder dan twintig minuten lei hij den afstand af die hem scheide van de juiste plaats waar het drama voorviel, en terwijl Mathias de hand naar een gedeelte van den weg uitstreckte, boog Posquères naar den sloot over en fluiserde:
— Hier is de sloot, ik ken hem.
Daarom nam hij het blauwen lederen boekje uit zijn zak, raikte het Mathias over

WINKELS VAN LONDEN

winkels van Londen klagen steenen uit den grond en beschuldigen als oorzaak van het verval van hun handel de moede van het geknepen haar, al de garsonne of de mistinguette! Hoe komt dat? De mode van kerst haer loost veel geld en wat de coiffeurs en me winnen, verliezen de snikerbakkers en de chocoladefabrikanten. De Engelsche vrouwen besteden gemiddeld elke week twaalf frank aan de verzorging van hun haarkren. Vroeger kochten ze met dat geld snoeprijzen!
Iemand's dood is iemand's brood!
FRANKRIJK.
OP HET SCHATOT. — MOEDENNAAR KLAAGT ZIJN MEDELICHTIGE AAN.
Bijna een jaar geleden werden nabij Rouan de landbouwer Faucon en zijn knecht Guerraud vermoord gevonden in de beoerdij, die daarop door de moordenaars in brand was gestoken.
Zekere Laszi werd schuldig bevonden aan den moord — men wist echter zeker dat er meer dan één dader geweest moest zijn — en dezer dader, in de vroegste, zou hij te Rouan gequilloneerd worden.
Gedurende het geheele proces had hij volgehouden, dat hij den dubbelen moord alleen had gepleegd, en pas nadat de beul hem gebonden had, zegde hij eene verklaring te hebben af te leggen. Daarop noemde hij zekeren Renaud als zijn medelichtige bij het misdrijf.
Zijn verklaring veroorzaakte een alreder zijner strafuotvoering gedurende een half uur, en men meende eindelijk dat hij volgehoeden zijn dood had willen afstellen.
Thans heeft de heer van den Haag, na het auzericht van den dood te hebben bevestigd, een gelijk antwoord in dit opzicht te hebben geand als Laszi zelf. Kort na de strafuotvoering van dezen wof Renaud aangehouden en aan een zeer heersche hof te onderwerpen, waarbij ten slotte zijn wegeen het optreden en hij bekende het te wees slachtoffer te hebben vastgehouden, terwijl Laszi toeszeg.
Verder verklaarde Renaud, dat hij en zijn gezelschap in de beoerdij aangetroffen werden 500 frank — hadden gedeeld en dat was een sprokkel, dat maximaal één van de twee aangehouden werd, deze de uitsluitende schuld op zich zou nemen.
DUITSCHLAND.
DE DUITSCHE GRAWELN IN BELGIË. — WAT DE RECHTSTAG ER OVER DENKT. — De onderzoekskommissie van den Reichstag heeft zich verleden week onafghegehoude met de memorien in de Belgische Kamer gezonden, in antwoord op de afkondigingen van de onderzoekskommissie over de Rechter, der volken gedurende den wereldoorlog en over de verklaringen van den exportproffess Breit.
De Reichstagkommissie heeft na onderzoek, mogelijk geoordeeld het volgende besluit te stemmen:
De onderzoekskommissie van den Reichstag heeft kennis genomen van de memorandums van de Belgische regering van Juni en Juli 1927 die op de belangrijkste punten tegenstrijdig zijn met de verslagen welke den grondslag vormen der besprekingen en besluiten der onderzoekskommissie over de schuld van het volkrecht.
Voor zover de Belgische kritiek over de verklaringen van den afgevaardigde Breit handelt, herinnert en bevestigt de onder-

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.
— En gij, Mathias?
— Ik zou nu wel hebben gewacht mij bekwaamer te achten dan de hoeren van de justitie, en bovendien, de zotte ieden van een versleten hoofd beduiden niet veel.
Vlaarhes keerde zich naar den knecht en sprak:
— Let wel op dat ik niets bevestig, ik veronderstel slechts en scheap op dit oogenblik een roman zonder grondslag en zonder waarde: gij zijt nu antwoorden, zoals men doet ten aanzien van een meer of minder goede te keuren stelling... Men kan van de eerste verdripping gemakkelijk in den tuin, afhalen, is het eveneens gemakkelijk zich van den eigendom te verwijderen, zonder door het dienstpessoel te worden opengekerkt?
— Ik geloof wel, mijnheer, men behoort daarvoor niets anders te doen dan naar de tweede deur van het park te gaan. Een jonkveur vliegen man kost het weinig moeite er over te klimmen. En bemerk wel, zou dien avond iemand in de verzoeking ware gekomen het kasteel te verlaten, zou niets eenvoudiger geweest zijn dan dit plan uit te voeren, doordien de notaris door de groote traliepoort moest binnenkomen, en ik belast was hem af te wachten. Wij hadden geen wachthoud, en toch tegen iemand van het huis zou hij niet hebben geblaf.

BUITENLAND.

AMERIKA.
— Zitten - voor een vriend die gins trouwen. — Uit New-York wordt een eigenaardig verhaal gemeld. Eenige weken geleden werd een jong aeloholskelaar, Rimily, die aan de meerkust van Illinois woerke, z wagens zijn bedrijf aangeklaagd, waarop hij de gebruikelijke celstraf van zes maanden, en vier honderdjarigen boem werd vastgehouden, zijn maal in de schandweg, het rijtuig stond onbeweerdijk op den weg en er verscheen een bleeke hoofd voor het achtervenster. Xavier opende het portier. Nu lei Hanswort hare hand op die van den jongen man en stapte zonder veel moeite uit.
Achter haar volgde Pluto die beven antoernd scheen en dien de kleine gebuchelde oot inspanning van al hare krachten aauwehijks had kunnen weerhouden. Niet zoodra was hij vrij of Pluto liet een dof geluid horen dat hij verscheidene malen herhaalde; daarop snuffelde hij als een opzoeker met den snuit over den grond en trachtte met de bewonderenswaardige halstarigheid van zijn instinct de plaats te herkennen waar zijn meester getroffen werd. Hij vond ze en begon den grond zoo woedend op te krabben dat zijn nagels bloedig rood werden. Men zou gezegd hebben dat de op dat stof gevelde gear van het bloed van mijnheer Refus, hem in den waan bracht dat men er zijn graf had kunnen delven.
Toen dit eerste oogenblik van woede voorbij was, verliet het dier, dat het nuttelooze van zijn opzoekend begreep, met razernij den omg woedende grond en begon arbemelijk te hullen.
Voor de getuigen van dit tooneel was geen enkele kleinigheid zelfs onder belang. Pluto's geheugen diende hem voortreffelijk, en Remy zou daarvan spoedig een nieuw bewijs erlangen.
Pluto verliet het middenpunt van den weg en zich op den kant aan de zijde van het bosch begevend, liep hij langzaam langs den sloot.
Na zijn meester den taal van dandheid te hebben betaald, zocht Pluto die zich zijn eigen geschiedenis herinnerde, de plaats op waarheen de moordenaar van mijnheer Refus hem gijvend geleekt had.

DE VOESCHOT.

Herinnert gij u dit aantekenboekje oot gezien te hebben?
— Zeker herinner ik mij dit, mijnheer Tiburce had het altijd bij zich.
— Altijd bij zich! herhaalde Remy.
— Nu wees hij naar den sboot en hernam:
— Zie daar heb ik het gevonden.
XVII.
Ségand.
Op dat oogenblik werd een rollend geluid van wielen hoorbaar; en weldra ontwaarde men op den weg een grooten wagen, volkomen gelijk aan die waarvan de goochelaars en rondtrekkende kooplieden zich bedienen.
Mathias, Verlaines en Remy zagen hem allen anderen, de een met klimmende belangstelling, de beide anderen met onverschilligheid. Zij begrepen nog niet dat zij die er in zaten, eens rol hadden gespeeld in het vreeselijk drama, waarvan ze een bewerker zochten.
Het paard stapte langzaam voort en het zijn belltjes klinken; de baan die van La Ferté naar de Bondons leidt, is bergachtig en loopt over een heuvel, van waar men een heerlijk landschap bewonderd. Op de voorste bank van den wagen zaten dokter Xavier, die de teugels in handen had en het oude paard mende, en Ségand, de arme zinneloze, wiens gelaat een doffen angst verrieden die steeds vragend op den weg tuurde. Hij voelde dat de gure wind die hem in t aangezicht blies, een hem bekende, soms scherpe, maar met den liefdelijken geur der bosschen bezwanterde koelte was. De voorwerpen daar buiten troffen zijn vermoeden blik en er kwam weder gedachte in zijn zieke brein. Zijn door rillingen aangegepen lichaam scheen een geheimen last te willen afschudden.
Toen de dokter Remy Posquères omerkte, sprong hij van zijn bok, raikte Ségand de hand en hielp hem afstijgen.

DE VOESCHOT.

— Het schavot. — MOEDENNAAR KLAAGT ZIJN MEDELICHTIGE AAN. Bijna een jaar geleden werden nabij Rouan de landbouwer Faucon en zijn knecht Guerraud vermoord gevonden in de beoerdij, die daarop door de moordenaars in brand was gestoken. Zekere Laszi werd schuldig bevonden aan den moord — men wist echter zeker dat er meer dan één dader geweest moest zijn — en dezer dader, in de vroegste, zou hij te Rouan gequilloneerd worden. Gedurende het geheele proces had hij volgehouden, dat hij den dubbelen moord alleen had gepleegd, en pas nadat de beul hem gebonden had, zegde hij eene verklaring te hebben af te leggen. Daarop noemde hij zekeren Renaud als zijn medelichtige bij het misdrijf. Zijn verklaring veroorzaakte een alreder zijner strafuotvoering gedurende een half uur, en men meende eindelijk dat hij volgehoeden zijn dood had willen afstellen. Thans heeft de heer van den Haag, na het auzericht van den dood te hebben bevestigd, een gelijk antwoord in dit opzicht te hebben geand als Laszi zelf. Kort na de strafuotvoering van dezen wof Renaud aangehouden en aan een zeer heersche hof te onderwerpen, waarbij ten slotte zijn wegeen het optreden en hij bekende het te wees slachtoffer te hebben vastgehouden, terwijl Laszi toeszeg. Verder verklaarde Renaud, dat hij en zijn gezelschap in de beoerdij aangetroffen werden 500 frank — hadden gedeeld en dat was een sprokkel, dat maximaal één van de twee aangehouden werd, deze de uitsluitende schuld op zich zou nemen.

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— En gij, Mathias?
— Ik zou nu wel hebben gewacht mij bekwaamer te achten dan de hoeren van de justitie, en bovendien, de zotte ieden van een versleten hoofd beduiden niet veel.
Vlaarhes keerde zich naar den knecht en sprak:
— Let wel op dat ik niets bevestig, ik veronderstel slechts en scheap op dit oogenblik een roman zonder grondslag en zonder waarde: gij zijt nu antwoorden, zoals men doet ten aanzien van een meer of minder goede te keuren stelling... Men kan van de eerste verdripping gemakkelijk in den tuin, afhalen, is het eveneens gemakkelijk zich van den eigendom te verwijderen, zonder door het dienstpessoel te worden opengekerkt?
— Ik geloof wel, mijnheer, men behoort daarvoor niets anders te doen dan naar de tweede deur van het park te gaan. Een jonkveur vliegen man kost het weinig moeite er over te klimmen. En bemerk wel, zou dien avond iemand in de verzoeking ware gekomen het kasteel te verlaten, zou niets eenvoudiger geweest zijn dan dit plan uit te voeren, doordien de notaris door de groote traliepoort moest binnenkomen, en ik belast was hem af te wachten. Wij hadden geen wachthoud, en toch tegen iemand van het huis zou hij niet hebben geblaf.

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— En gij, Mathias?
— Ik zou nu wel hebben gewacht mij bekwaamer te achten dan de hoeren van de justitie, en bovendien, de zotte ieden van een versleten hoofd beduiden niet veel.
Vlaarhes keerde zich naar den knecht en sprak:
— Let wel op dat ik niets bevestig, ik veronderstel slechts en scheap op dit oogenblik een roman zonder grondslag en zonder waarde: gij zijt nu antwoorden, zoals men doet ten aanzien van een meer of minder goede te keuren stelling... Men kan van de eerste verdripping gemakkelijk in den tuin, afhalen, is het eveneens gemakkelijk zich van den eigendom te verwijderen, zonder door het dienstpessoel te worden opengekerkt?
— Ik geloof wel, mijnheer, men behoort daarvoor niets anders te doen dan naar de tweede deur van het park te gaan. Een jonkveur vliegen man kost het weinig moeite er over te klimmen. En bemerk wel, zou dien avond iemand in de verzoeking ware gekomen het kasteel te verlaten, zou niets eenvoudiger geweest zijn dan dit plan uit te voeren, doordien de notaris door de groote traliepoort moest binnenkomen, en ik belast was hem af te wachten. Wij hadden geen wachthoud, en toch tegen iemand van het huis zou hij niet hebben geblaf.

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— En gij, Mathias?
— Ik zou nu wel hebben gewacht mij bekwaamer te achten dan de hoeren van de justitie, en bovendien, de zotte ieden van een versleten hoofd beduiden niet veel.
Vlaarhes keerde zich naar den knecht en sprak:
— Let wel op dat ik niets bevestig, ik veronderstel slechts en scheap op dit oogenblik een roman zonder grondslag en zonder waarde: gij zijt nu antwoorden, zoals men doet ten aanzien van een meer of minder goede te keuren stelling... Men kan van de eerste verdripping gemakkelijk in den tuin, afhalen, is het eveneens gemakkelijk zich van den eigendom te verwijderen, zonder door het dienstpessoel te worden opengekerkt?
— Ik geloof wel, mijnheer, men behoort daarvoor niets anders te doen dan naar de tweede deur van het park te gaan. Een jonkveur vliegen man kost het weinig moeite er over te klimmen. En bemerk wel, zou dien avond iemand in de verzoeking ware gekomen het kasteel te verlaten, zou niets eenvoudiger geweest zijn dan dit plan uit te voeren, doordien de notaris door de groote traliepoort moest binnenkomen, en ik belast was hem af te wachten. Wij hadden geen wachthoud, en toch tegen iemand van het huis zou hij niet hebben geblaf.

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— En gij, Mathias?
— Ik zou nu wel hebben gewacht mij bekwaamer te achten dan de hoeren van de justitie, en bovendien, de zotte ieden van een versleten hoofd beduiden niet veel.
Vlaarhes keerde zich naar den knecht en sprak:
— Let wel op dat ik niets bevestig, ik veronderstel slechts en scheap op dit oogenblik een roman zonder grondslag en zonder waarde: gij zijt nu antwoorden, zoals men doet ten aanzien van een meer of minder goede te keuren stelling... Men kan van de eerste verdripping gemakkelijk in den tuin, afhalen, is het eveneens gemakkelijk zich van den eigendom te verwijderen, zonder door het dienstpessoel te worden opengekerkt?
— Ik geloof wel, mijnheer, men behoort daarvoor niets anders te doen dan naar de tweede deur van het park te gaan. Een jonkveur vliegen man kost het weinig moeite er over te klimmen. En bemerk wel, zou dien avond iemand in de verzoeking ware gekomen het kasteel te verlaten, zou niets eenvoudiger geweest zijn dan dit plan uit te voeren, doordien de notaris door de groote traliepoort moest binnenkomen, en ik belast was hem af te wachten. Wij hadden geen wachthoud, en toch tegen iemand van het huis zou hij niet hebben geblaf.

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— En gij, Mathias?
— Ik zou nu wel hebben gewacht mij bekwaamer te achten dan de hoeren van de justitie, en bovendien, de zotte ieden van een versleten hoofd beduiden niet veel.
Vlaarhes keerde zich naar den knecht en sprak:
— Let wel op dat ik niets bevestig, ik veronderstel slechts en scheap op dit oogenblik een roman zonder grondslag en zonder waarde: gij zijt nu antwoorden, zoals men doet ten aanzien van een meer of minder goede te keuren stelling... Men kan van de eerste verdripping gemakkelijk in den tuin, afhalen, is het eveneens gemakkelijk zich van den eigendom te verwijderen, zonder door het dienstpessoel te worden opengekerkt?
— Ik geloof wel, mijnheer, men behoort daarvoor niets anders te doen dan naar de tweede deur van het park te gaan. Een jonkveur vliegen man kost het weinig moeite er over te klimmen. En bemerk wel, zou dien avond iemand in de verzoeking ware gekomen het kasteel te verlaten, zou niets eenvoudiger geweest zijn dan dit plan uit te voeren, doordien de notaris door de groote traliepoort moest binnenkomen, en ik belast was hem af te wachten. Wij hadden geen wachthoud, en toch tegen iemand van het huis zou hij niet hebben geblaf.

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— En gij, Mathias?
— Ik zou nu wel hebben gewacht mij bekwaamer te achten dan de hoeren van de justitie, en bovendien, de zotte ieden van een versleten hoofd beduiden niet veel.
Vlaarhes keerde zich naar den knecht en sprak:
— Let wel op dat ik niets bevestig, ik veronderstel slechts en scheap op dit oogenblik een roman zonder grondslag en zonder waarde: gij zijt nu antwoorden, zoals men doet ten aanzien van een meer of minder goede te keuren stelling... Men kan van de eerste verdripping gemakkelijk in den tuin, afhalen, is het eveneens gemakkelijk zich van den eigendom te verwijderen, zonder door het dienstpessoel te worden opengekerkt?
— Ik geloof wel, mijnheer, men behoort daarvoor niets anders te doen dan naar de tweede deur van het park te gaan. Een jonkveur vliegen man kost het weinig moeite er over te klimmen. En bemerk wel, zou dien avond iemand in de verzoeking ware gekomen het kasteel te verlaten, zou niets eenvoudiger geweest zijn dan dit plan uit te voeren, doordien de notaris door de groote traliepoort moest binnenkomen, en ik belast was hem af te wachten. Wij hadden geen wachthoud, en toch tegen iemand van het huis zou hij niet hebben geblaf.